

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: T. Q. N., bytem A.
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2018, č.j. MV-118330-5/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebyla podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a s odkazem na § 56 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena, neboť žalobce k žádosti předložil náležitost, v níž údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídaly skutečnosti [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 7. 2017, č.j. OAM-34419-24/DP-2016, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 20. 2. 2018, č.j. MV-118330-5/SO-2017].

Žalobní body

2. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány obou stupňů v rozporu s § 3 správního řádu nedostatečně zjistily skutečný stav věci. Žalovaná porušila ust. § 4 odst. 1 správního řádu, podle kterého je veřejná správa službou veřejnosti. Žalovaná porušila ust. § 2 správního řádu a ust. § 87d odst. 1 písm. d) a § 174a zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí aprobovalo nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
3. a) Žalobce napadá způsob, jakým se žalovaná vypořádala s odvolací námitkou týkající se nepředvolání k výslechu ani žalobce ani vlastníka nemovitosti, kde měl žalobce doložen doklad o zajištění ubytování. Správní orgány zcela nepochopitelně vyšly toliko z jedné svědecké výpovědi bez toho, aby řádně v souladu s § 3 správního řádu zjistily skutkový stav bez jakýchkoliv pochybností. Vzhledem k tomu, že majitelem nemovitosti je pan M. K., byl jeho výslech naprosto esenciální, neboť on vystavil doklad o zajištění ubytování, který nebyl falzifikátem, a taktéž je to on, kdo případně umožnil bydlet v dané nemovitosti i dalším osobám. Správní orgány postupovaly mylně, pokud vyšly pouze z výslechu osoby, kterou zastihly v daný čas v nemovitosti. Správní orgán nemá ničím dalším podloženo, že se žalobce nevyskytoval v nemovitosti po celých 7 let. Ve spisovém materiálu není obsažena žádná nájemní smlouva svědčící o tom, že tam bydlel celých 7 let pouze pan R. K. a nikomu jinému zde nebylo umožněno bydlet. Žalobce neměl jakoukoliv možnost tvrzení svědka vyvrátit, neboť správní orgán zcela ignoroval jeho osobu a nepředvolal jej, aby se k danému vyjádřil. Jak velí praxe správních orgánů, svědecká výpověď sama o sobě bez dalších podpůrných důkazů nemůže sloužit k prokázání, že opravdu se v dané nemovitosti žalobce nevyskytoval. Pochybnost do závěru správních orgánů vnáší již sama skutečnost, že žalobce si na dané adrese po celou dobu řádně přebíral poštu, tudíž se v dané nemovitosti musel pravidelně zdržovat.
4. b) Žalovaná se dostatečně nevypořádala s odvolací námitkou, že správní orgán ust. § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyložil příliš extenzivně v rozporu s ustálenou praxí a judikaturou. Žalobce k tomuto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2012, č.j. 8 Azs 137/2015-37. Vzhledem k tomu, že si správní orgány žalobce nevyslechly a tudíž se ho nedotázaly na podrobnosti, kdy na předmětné adrese bydlel, zda tam může v současnosti přespávat a na další skutečnosti, nezjistily skutkový stav v souladu s § 3 správního řádu. Jediné, co se správním orgánům podařilo prokázat, je to, že se žalobce v současnosti příliš nezdržuje, což však neznamená, že by předložil doklad, v němž údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, neboť nikde nebylo prokázáno, že v době předložení dokladu na dané adrese žalobce nebydlel.
5. c) Žalovaná zcela ignorovala, že již 5 měsíců před vydáním prvoinstančního rozhodnutí žalobce doložil správnímu orgánu nový doklad o zajištění ubytování na jiné adrese, kde již správní orgán neprověřoval, zda na dané adrese žalobce bydlí. Pouhé tvrzení, že žalobce předkládal doklady o zajištění ubytování, v nichž údaje neodpovídaly skutečnosti, je domněnkou správních orgánů, neboť ty ničím neprokázaly, že žalobce takové doklady předkládal a že na dané adrese opravdu nebydlel. Ignorace aktuálního skutkového stavu, z

něhož by měl správní orgán vycházet, je tristní, neboť správní orgán bazíruje na *de facto* nejméně podstatné náležitosti k vydání rozhodnutí. Žalobce nepředložil žádný falzifikát, nýbrž originál s úředně ověřeným podpisem, který nelze bez řádných podkladů vyvrátit. Podstatnou skutečností je to, že v současnosti je předložena adresa, na které správní orgán nemá pochybnosti, že se žalobce zdržuje.

6. d) Žalovaná dostatečně neposoudila přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což však správní orgány nikterak nereflektovaly. Správní orgány nesplnily hlediska, která jsou nutná zvážit v případě takového neurčitého právního pojmu. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č.j. 3 Azs 240/2014-35. Správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, když absentovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů jak k osobě žalobce, tak jeho rodinných příslušníků. Žalobce k tomuto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-47. Žalobce má na území České republiky vytvořeno veškeré zázemí, má v ČR svoji matku s povoleným trvalým pobytem, kdy s ní žije po celou dobu ve společné domácnosti. Taktéž na území ČR žije sestra žalobce, se kterou má velmi blízký vztah. Žalobce žije na území ČR od roku 2009, tj. 9 dlouhých let, za kterých si zde vytvořil stabilní zázemí a do domovského státu jezdil pouze příležitostně. Žalobce na území ČR již řadu let řádně podniká, odvádí daně a platí veškeré poplatky s tím spojené a taktéž je trestně bezúhonný, na základě čehož by zamítnutí žádosti mělo katastrofický dopad do soukromého a rodinného života žalobce, neboť by se dostal do situace, že by musel případně opustit území ČR a taktéž ukončit své podnikání, díky němuž si obstarává finanční prostředky pro živobytí. Správní orgány si nepředvolaly žalobce, aby zkoumaly řádně veškeré informace týkající se případné nepřiměřenosti. Pokud chtěly správní orgány postupovat v souladu s § 3 správního řádu ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců, měly si předvolat nejen žalobce, ale taktéž jeho matku.

Vyjádření žalované

7. Ve vyjádření k žalobě žalovaná k námitce, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, kterážto námitka nebyla uplatněna v odvolání, odkázala na odůvodnění rozhodnutí ze dne 19. 7. 2017, č.j. OAM-3441924/DP-2016, kde se správní orgán prvního stupně zabýval dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Nová tvrzení v podané žalobě žalobce nijak blíže nespecifikoval a ani nedoložil. V rozsudku ze dne 22. 6. 2015, č.j. 52A 54/2015-45, došel Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích k tomuto názoru: „*Správní soudy setrvale judikují, že nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života cizince (srov. – mutatis mutandis – odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21). Již vůbec pak není nezbytné, aby se správní orgán výslovně vyjadřoval ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona č. 326/1999 Sb. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 02. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34).*“. Tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2016, č.j. 3 Azs 143/2015-37.
8. K dalším žalobním námitkám žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Jednání před soudem

9. Při jednání před soudem dne 21. 8. 2019 zástupkyně žalobce a žalovaná zopakovaly, doplnily a prohloubily své argumentace uplatněné v žalobě a ve vyjádření žalované k ní.

Posouzení věci krajským soudem

10. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
11. Žaloba není důvodná.
12. Ustanovení § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců stanoví: *Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, 7 a 8 a § 47 vztahují obdobně.*
13. Ustanovení § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví: *Dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
14. Ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců stanoví: *Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
15. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců stanoví: *Dlouhodobé vízum ... ministerstvo cizinci neudělí, jestliže předloží padělané anebo pozměněné náležitosti nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené neodpovídají skutečnosti.*
16. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí netrpí žádnými z nedostatků zakládajících neodůvodněnost či nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Důvody, které žalovanou vedly k zamítnutí odvolání a potvrzení prvoinstančního rozhodnutí, jsou z odůvodnění spolehlivě seznatelné. Odvolací správní orgán vyličil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti odvolání, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl.
17. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 19. 12. 2016 podal Ministerstvu vnitra žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V této žádosti je u adresy místa pobytu na území uvedeno:A. V dokladu (potvrzení) o zajištění ubytování, který byl k uvedené žádosti přiložen, ubytovatel M. K. dne 2. 12. 2016 potvrzuje, že poskytne žalobci ubytování na území ČR na dobu od 10. 2. 2017 do 28. 2. 2019 na adreseA. Dne 12. 1. 2017 Policie ČR, oddělení pobytových agend, pracoviště Sokolov, sdělila, že v době pobytové kontroly byl na adrese A....., zastižen pan K., který sdělil, že žalobce ani jeho matka v domě nebydlí, pouze mají tuto adresu jako doručovací. Dne 10. 2. 2017 Policie ČR, oddělení pobytových agend, pracoviště Sokolov, sdělila, že v době pobytové kontroly byla na adrese A....., zastižena sousedka paní J. N., která sdělila, že žalobce ani jeho matka v domě nebydlí. V bytě č. 7 bydlí pouze bratr vlastníka bytu M. K. R. K.. Potvrzeno telefonicky od paní K. (manželka vlastníka bytu). Při svědecké výpovědi dne 20. 3. 2017 pan R. K. uvedl, že v bytě na adreseA., bydlí asi sedm let a po tuto dobu s ním nikdo nebydlel a nebydlí. Žalobce zde bydlel před ním, měl by bydlet u své matky v provozovně naproti. Od té doby, co se svědek nastěhoval na adresuA., tam nikdy žalobce ani nikdo jiný nebydlel. Svědkův bratr zná žalobce z dřívějšíka, doklad o zajištění ubytování měl být jen formalita, aby to nevypadalo, že (žalobce a jeho matka) jsou bezdomovci a měli

zajištěné ubytování. Ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 18. 4. 2017 žalobce uvedl, že již dlouho tam nebydleli, protože mají provozovnu na adreseA., ale onu adresu užívají jako kontaktní adresu a chodí tam často pro písemnosti (korespondenci). Rozhodnutím ze dne 19. 7. 2017, č.j. OAM-34419-24/DP-2016, Ministerstvo vnitra žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítlo a dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužilo. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 20. 2. 2018, č.j. MV-118330-5/SO-2017, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobce zamítla a odvoláním napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra potvrdila.

18. Podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území. Ustanovení § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví: Cizinec, který pobývá na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu, je povinen hlásit změnu místa pobytu na území do 30 dnů ode dne změny ministerstvu. Povinnost se na cizince vztahuje, pokud předpokládaná změna místa pobytu bude delší než 30 dnů.* Podle § 103 písm. c) zákona o pobytu cizinců *cizinec je ... povinen uvádět v řízení podle tohoto zákona pravdivě a úplně všechny požadované údaje v rozsahu stanoveném tímto zákonem.*
19. Dne 19. 12. 2016, kdy podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná, žalobce disponoval dlouhodobým pobytem za účelem podnikání s platností od 8. 6. 2015 do 21. 2. 2017. Žalobce přicestoval do ČR dne 3. 6. 2009, a to na základě dlouhodobého víza za účelem společného soužití rodiny. Tento pobyt mu byl prodloužen do 21. 2. 2015. Dne 12. 1. 2015 podal žalobce žádost o změnu účelu pobytu na podnikání, kdy této jeho žádosti bylo vyhověno a pobyt udělen s platností od 8. 6. 2015 do 21. 2. 2017. K žádosti ze dne 19. 12. 2016, jakož i ke všem předchozím žádostem, žalobce předložil doklad o zajištění ubytování s úředně ověřeným podpisem vlastníka nemovitosti pana M. K., na adreseA. Šetřením správního orgánu bylo zjištěno, že žalobce na této adrese nebydlí a ani zde nemá zajištěné ubytování, a to po dobu přibližně sedmi let.
20. K žalobní námitce týkající se zjištění skutkového stavu soud uvádí, že se žalobce k výzvě správního orgánu vyjádřil tak, že na šetřené adrese nebydlí, uvedenou adresu využívá pouze jako adresu kontaktní. K námitce příliš extenzivního výkladu ustanovení o zajištění ubytování zdejší soud poukazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č.j. 4 Azs 141/2016-36: „*Nejvyšší správní soud v prvé řadě uvádí, že smyslem požadavku na předložení dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území je prokázat, že cizinec má na území České republiky zajištěné ubytování. Stěžovatelkou předložené potvrzení o ubytování však představuje z hlediska soukromého práva zjevně jednání simulované, tedy zdánlivé jednání, nikoli platný užívací titul z pohledu soukromého práva.*“. Obdobné závěry lze učinit i v nyní posuzované věci, neboť žalobce též nemá fakticky zajištěné ubytování, když v předmětném bytě bydlí jiná osoba a žalobce pobývá jinde, což ve svém vyjádření k podkladům pro rozhodnutí potvrdil. Ve zmiňovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud dále zabýval rozhodnutím, na nějž žalobce v žalobě rovněž odkázal, přičemž dospěl k tomuto závěru: „*K poukazu stěžovatelky na závěry uvedené v rozsudku ze dne 16. 12. 2015, sp. zn. 8 Azs 137/2015 Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem a žalovaným uvádí, že v posuzované věci se jedná o zcela jiný skutkový stav, neboť ve věci sp. zn. 8 Azs 137/2015 byl řešen případ, kdy cizinec uzavřel s pronajímatelem nájemní smlouvu, s právem na užívání pokoje s lůžkem, sociálního zařízení, kuchyně a společných prostor. V takto*

pronajatém prostoru k bydlení v domě na adrese Š. 62, V., se od uzavření nájemní smlouvy nezdržoval, i předtím tam přespál zhruba dvakrát měsíčně, byl však na uvedené adrese dosažitelný (vzvedl si tam předvolání k výsledku). Jednalo se tedy o situaci, kdy měl cizinec zajištěno místo k bydlení, pouze ho neužíval. V posuzované věci se naproti tomu jedná o situaci, kdy bylo zjištěno, že stěžovatelkou předložený doklad o zajištění ubytování neprokazuje zajištění stěžovatelkou uváděného místa k bydlení. Ze závěrů, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl ve věci sp. zn. 8 Azs 137/2015 proto nelze v posuzované věci vycházet.“. Z uvedeného je tedy patrné, že ani v tomto případě není odkaz na uvedenou judikaturu příhodný.

21. Správní orgány činily nezbytné kroky ke zjištění skutkového stavu věci: žalobce sice nebyl v dané věci vyslechnut, ale bylo mu umožněno se ve věci vyjádřit. Ve vyjádření ze dne 18. 4. 2017 potvrdil žalobce skutkový stav zjištěný správním orgánem, a jeho výsledek tak považovaly správní orgány za nadbytečný. Námitky žalobce spočívající v nedostatku dokazování ze strany žalované (např. výsledek samotného žalobce, jeho matky či majitele domu, který žalobci doklad o zajištěném ubytování vystavil) považuje soud za nadbytečné, neboť správní orgány postupovaly v řízení řádně, v souladu s právními předpisy a zásadami činnosti správních orgánů. O závěrech zjištěného skutkového stavu nemá soud pochybnosti, což potvrdilo i vyjádření žalobce ze dne 18. 4. 2017, ve kterém uvedl, že se na uvedené ubytovací adrese nezdržuje. Žalovaná se vypořádala s uplatněnými odvolacími námitkami a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla řádně odůvodněna. Ani v řízení před soudem žalobce neuvedl nové skutečnosti či důkazy, které by zavdaly pochybnosti o skutkovém stavu zjištěném správními orgány.
22. V daném případě hlavním rozhodovacím důvodem bylo, že žalobce opakovaně k žádosti předložil doklad (potvrzení) o zajištění ubytování, tj. údaj podstatný pro posouzení žádosti, který neodpovídal skutečnosti, a vědomě tak uvedl správní orgán v omyl. Žalobce tím porušil výše uvedená ustanovení zákona o pobytu cizinců. Na tom nemůže nic změnit ani to, že před vydáním prvoinstančního rozhodnutí předložil žalobce doklad (potvrzení) o zajištění ubytování na adreseA., k čemuž se ovšem vyjádřil toliko tak, že „já jsem přenocoval na provozovně aby hlídal“.
23. K žalobní námitce týkající se posouzení přiměřenosti dopadu soud uvádí, že správní orgán učinil závěr, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti nebude ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce, neboť žalobce je svobodný, bezdětný, na území ČR pobývá od června roku 2009, k přetrhání vazeb se zemí jeho původu nedošlo, neboť ve Vietnamu, kde byl naposledy dvakrát v roce 2015, pobývá jeho otec a sourozenec, na území ČR se nachází matka žalobce, která zde má povolený trvalý pobyt, v době vydání napadeného rozhodnutí měla adresu hlášeného pobytu na šetřené adrese, kde však dle svědka nemá nikdo zajištěné ubytování, dále se na území ČR nachází dospělá sestra žalobce, která má adresu hlášeného pobytu v Praze. Neproloužení pobytu za účelem podnikání znemožní žalobci na území ČR podnikat. Vědomé uvedení nepravdivých skutečností v žádosti žalobcem je ovšem závadné a neslučitelné s veřejným zájmem, neboť není ve veřejném zájmu, aby byl cizincům povolován pobyt na základě účelově vystavených náležitostí s cílem ovlivnit výsledek správního řízení.
24. Soud tedy shrnuje, že správní orgán prvního stupně se přiměřeností zabýval a i žalovaná reagovala na odvolací námitky uplatněné žalobcem. V tomto kontextu správní orgány zohlednily rodinné poměry žalobce, možnost uplatnění na území domovského státu, délku pobytu na území ČR i věk žalobce (k rozsahu zkoumání kritérií podle § 174a zákona o

pobytu cizinců viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č.j. 8 As 109/2013-34). S ohledem na všechny zjištěné skutečnosti soud přitakal správním orgánům obou stupňů v tom, že rozhodnutí nebylo ve vztahu k žalobcově situaci nepřiměřené. Jelikož podle ustálené soudní praxe rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tvoří s rozhodnutím odvolacího správního orgánu, které odvoláním napadené rozhodnutí potvrdilo, jeden celek, je v přezkoumávané věci na místě konstatovat, že otázka přiměřenosti dopadů rozhodnutí tu byla posouzena dostatečným způsobem. Rozsah a způsob, jakým správní orgány vyhodnotily dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, je tudíž v souladu jak se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu), tak s požadavky na obsah odůvodnění rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu).

25. Vzhledem k uvedenému nepovažuje soud žalobní námitky pod body *a)* až *d)* za důvodné. Soud tak nesouhlasí ani s názorem žalobce, že napadené rozhodnutí neobsahuje náležitosti stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu a že v daném případě bylo postupováno v rozporu s ustanoveními § 2, § 3 a § 4 odst. 1 uvedeného zákona.

Rozhodnutí soudu

26. Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

27. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 21. srpna 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu